EN GÜZEL İSİMLER ONUNDUR

هُوَ اللَّهُ الْخَالِقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ
لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى يُسَبِّحُ لَهُ
مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ
وَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ:
إِنَّ لِلَّهِ تِسْعَةً وَتِسْعِينَ اسْمًا مِائَةً
إِلا وَاحِدًا مَنْ أَحْصَاهَا دَخَلَ الْجَنَّةَ.

Aziz Müminler!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: ***"O, yaratan, yoktan var eden, şekil veren Allah'tır. Güzel isimler O'nundur. Göklerdeki ve yerdeki her şey O'nu tesbih eder. O, mutlak güç sahibidir, hüküm ve hikmet sahibidir."*** (el-Haşr, 59/24)

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: *"Allah'ın doksan dokuz ismi vardır. Kim bu isimleri öğrenip gereğiyle amel ederse cennete girer."* (Buhârî)

Kıymetli Kardeşlerim!

Hepimizin müminler olarak Yüce Rabbimize karşı görev ve sorumluluklarımız var. Bunların başında Onu tanımak, Ona inanmak, Onun varlığını ve birliğini kabul etmek, bir ân olsun Onu akıldan çıkarmamak gelir. Verdiği nimetlere karşı şükrün bir tezâhürü olan ibadetlerle Ona yakınlaşmaya vesileler aramak gelir.

Yüce Rabbimiz, kendisinin pek çok güzel isminin olduğunu bildirmiş ve bu isimlerle kendisine dua etmemizi istemiştir. Kerîm Kitabımızın pek çok âyetinde bu isimlerle kendisini bize tanıtmıştır. Efendimiz (s.a.s) de Yüce Allah'ın doksan dokuz ismi olduğunu bildirmiş ve bunları tek tek saymıştır.

Kardeşlerim!

Bir mümin için asıl olan, sadece Allah'ın isimlerini ezberleyip okumak değildir. Bu isimlerin anlamlarını öğrenmek ve bu isimlerle Allah'a duada bulunmaktır. Asıl olan, bu ilâhî sıfat ve isimlerin öğrettiği anlamlarla hayatı mâmur etmektir.

Yüce Rabbimiz, Rahmân'dır, Rahîm'dir. Çok bağışlayan, çok esirgeyendir. Dünyada bütün canlılara, bütün insanlara, ahirette ise müminlere karşı merhametlidir. O halde, mümin, nefsine uyup haddi aşmış bile olsa, Allah'ın engin rahmetinden umudunu kesmemelidir. Allah'ın, kendisine ortak koşulması dışında bütün günahları bağışladığını bilmelidir. Son nefese kadar tövbe kapısının açık olduğunu ve imtihanın sürdüğünü asla unutmamalıdır. Allah'ın sonsuz merhametini uman mümin, öncelikle kendisine şefkat ve merhameti şiâr edinmelidir. Gönlünü kin, nefret, husûmet, zulüm gibi kötülüklere esîr etmemelidir.

Allah Sabûr'dur, sonsuz sabır sahibidir. Her şeye gücü yettiği halde, kendisine karşı haddi aşanları, nankörlük ve türlü saygısızlık yapanları cezalandırmakta acele etmez. Mümin de Cenâb-ı Hakk'ın Sabûr isminden nasibini alarak sabrı kuşanmalıdır. Türlü sıkıntı ve musibetler karşısında Ona sığınmalı ve Ona güvenip dayanmalıdır.

Yüce Rabbimiz, Rezzak'tır. İsteyene istediğini verendir. Sonsuz cömertlik sahibidir. Mümin, "Ey ruhumun ve bedenimin gıdasını yaratıp veren Rezzâk!" dediği zaman bilir ve inanır ki, Allah onun rızkına kefîldir. Bu rızık vakti gelince kişiyi bulur, bunun kendisine ulaşmasını hiçbir kuvvet engelleyemez. Yeter ki mümin, üzerine düşen sorumluluğu yerine getirsin.

Allah Refîk'tir, Halîm'dir. Nezâketi, kolaylığı, lütuf ve ihsânı sever. Öyleyse mümin de hilm sahibi olmalıdır. Nezâketi, sevgi ve saygıyı elden bırakmamalıdır. Cömertliği kendine şiar edinmelidir.

Muhterem Cemaat!

Rabbimiz, her dâim bizimledir. Bizi, yalnız, yardımsız, desteksiz, sahipsiz bırakmaz. Bize bizden daha yakındır. Gerçekten görmek için bakarsak, her doğrunun, her kemâlin, her cemâlin yanı başında Onun eserini buluruz.

Hutbemizi Rabbimizin, kendisini bize tanıttığı şu kudsî hadis ile bitirmek istiyorum: *"Kulum Beni zikrederken onunla beraberim. O beni kendi başına zikrederse, ben de onu Kendim zikrederim. O Beni bir topluluk içinde anarsa, Ben onu o topluluktan daha hayırlı bir topluluk içinde anarım."* (Buhârî)

НЕГОВИ СА НАЙ-ПРЕКРАСНИТЕ ИМЕНА

هُوَ اللَّهُ الْخَالِقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ
لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى يُسَبِّحُ لَهُ
مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ
وَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ:
إِنَّ لِلَّهِ تِسْعَةً وَتِسْعِينَ اسْمًا مِائَةً
إِلا وَاحِدًا مَنْ أَحْصَاهَا دَخَلَ الْجَنَّةَ.

Уважаеми братя!

В айета, който прочетох, Всевишния Аллах повелява: ***„Той е Аллах – Сътворителя, Изкусния, Ваятеля! Негови са Най-прекрасните имена. Прославя Го всичко на небесата и на земята. Той е Всемогъщия, Всемъдрия.“*** (ел-Хашр, 59: 24).

А в цитирания хадис Пейгамбера (с.а.с.) е казал: *„Аллах има деветдесет и девет имена. Сто без едно. Който ги научи и живее според тях, ще влезе в дженнета.“* (Бухари).

Скъпи братя!

Всички ние като вярващи имаме дълг и отговорности спрямо Всевишния Аллах. В началото на тези отговорности са: приемането на Неговото съществуване и единство; Неговото опознаване; вярата в Него; да не Го забравяме дори за миг; да търсим средства за приближаване към Него и да спазваме ибадетите, които са проява на благодарност към Него за благата, с които ни е дарил.

Всевишния Аллах ни е съобщил, че има много прекрасни имена и е поискал от нас да Му се молим с тях. В много от айетите на Свещения Коран Той представя Себе си с тези имена. Неговия Пратеник също ни информира, че Аллах Теаля има деветдесет и девет имена и ги преброява едно по едно в един от неговите хадиси.

Уважаеми мюсюлмани!

Основното нещо за един вярващ не е само да наизусти и чете тези имена, а да научи техния смисъл и с тях да отправя дуа към Аллах. Тоест да изгради и да живее живота си според смисъла на тези качества.

Всевишния Аллах е Всемилостив и Милосърден. Опрощаващия греховете. Той е Милостив към всички хора и твари на този свят, а в отвъдния – Милосърден единствено към вярващите. Затова вярващият, дори и да е престъпил в ущърб на себе си, не трябва да губи надежда във всеобхватната милост на Аллах. Той трябва да знае, че Аллах опрощава всички грехове, освен ширка – съдружаването с Него.

Също така вярващият не трябва да забравя, че изпитанията на този свят ще продължат и вратата на покаянието ще бъде отворена до последния му дъх. Затова този, който се надява на Неговата безкрайна милост, най-напред трябва да стори милостта и състраданието девиз в своя живот и да не превръща сърцето си в роб на лошите навици като омраза, враждебност и потисничество.

Аллах Теаля е „Сабур“, тоест Търпелив, и Неговото търпение е безкрайно. Въпреки че е Всесилен, Той не прибързва с наказанието на престъпващите и неблагодарните, които показват неуважение към Него. Така трябва да постъпва и вярващият и да бъде търпелив. При всички притеснения и беди трябва да търси убежище единствено при Него и само на Него да се уповава.

Всевишния Аллах е „Раззак“, тоест Всепрепитаващия, Даващ препитанието и Даряващ всеки с това, което е пожелал. Той е безкрайно щедър. Затова, когато вярващият каже: „О, Даващият препитанието на тялото и душата ми…“, той знае и вярва, че Аллах е гарантът за неговото препитание. И когато му дойде времето, препитанието достига до своя собственик и нито една сила не е в състояние да го спре. Стига вярващият да изпълни своята отговорност и стори това, което е по силите му.

Аллах Теаля е „Рафик“, тоест Любезен, обича любезността, добрите отношения и благодарността. Затова и вярващият трябва да има добри отношения с останалите и да се отнася с любезност и благодарност към тях. И да стори щедростта девиз в своя живот.

Уважаеми братя!

Аллах Теаля е винаги с нас и никога не ни оставя сами, без помощ и без подкрепа. Той е по-близо до нас от нас самите. И ако наистина искаме да Го видим, ще усетим Неговото присъствие до всяко право и съвършено дело и до всяка красота.

Искам да завърша хутбето си с един кудси хадис, в който Аллах Теаля представя Себе си по следния начин: *„Аз съм там, където Моя раб предполага, че се намирам. Аз съм с него, щом Ме спомене. Ако той Ме спомене насаме, и Аз го споменавам така. Ако той Ме спомене сред множество, Аз го споменавам сред много по-добро множество от тях…“* (Бухари, Муслим).

ÖLÜM VE HAYAT

تَبَارَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ
وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ
الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ
لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا
وَهُوَ الْعَزِيزُ الْغَفُورُ
وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ: أَكْثِرُوا ذِكْرَ هَادِمِ اللَّذَّاتِ

Muhterem Kardeşlerim!

Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: ***"Hükümrânlık elinde olan Allah, yücedir. O, her şeye hakkıyla gücü yetendir. O, hanginiz daha güzel amel yapacağını sınamak için ölümü ve hayatı yaratandır. O, mutlak güç sahibidir, çok bağışlayandır."*** (el-Mülk, 67/1-2)

Metnini okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamber Efendimiz (s.a.s.) şöyle buyuruyor: *"Lezzetleri yok edeni (yani ölümü) çok hatırlayın."* (Tirmizî)

Aziz Kardeşlerim!

Her insan doğar, büyür ve sonunda ölüm dediğimiz gerçekle karşılaşır. Hayatımız, ölüm denen hakikate doğru akmaktadır. Bu dünyada kısa bir misafirlikten sonra, ebedî âleme intikal edeceğiz. Yaşadığımız hayatın bir özelliği de sonlu olmasıdır. Her canlının belli bir ömrü vardır; zamanı geldiğinde hiç bir gecikme olmayacak, her canlı ölümü tadacaktır. Dünyaya gözlerimizi açtığımız bu hayat, öldükten sonra farklı bir boyut kazanacaktır. Zira ölüm, asıl itibarıyla bir yok oluş değil, yaptığımız iyiliklerin ve kötülüklerin karşılığının görüleceği hayatın başlangıcıdır. Nitekim Yüce Allah Kur'ân-ı Kerîm'de: ***"De ki, sizin kendisinden kaçıp durduğunuz ölüm var ya, o mutlaka size ulaşacaktır. Sonra gaybı da, görünen âlemi de bilen Allah'a döndürüleceksiniz de, O size yapmakta olduklarınızı haber verecektir"*** (el-Cuma, 62/8) buyurarak bu hususa dikkatimizi çekmektedir. Çünkü dünya hayatı, ebedî kalmak için değil, imtihan için yaratılmıştır. Dünya da âhiret de Yüce Rabbimizin bir fazlı ve ihsânıdır. Ancak âhiret hayatı ebedîdir. Ölüm ile imtihan hayatı sona erer, ebedî hayata geçiş yapılır. Yüce Allah: ***"... Elbette ki âhiret yurdu Allah'a karşı gelmekten sakınanlar için daha hayırlıdır. Hâlâ akıllanmayacak mısınız?"*** (el-En'âm, 6/32) buyurarak bizi âhiret hayatını kazanmaya teşvik etmektedir.

Aziz Kardeşlerim!

Her geçen günümüz bizi ölüme daha da yaklaştırmaktadır. Yaşadığımız hayat, Yüce Mevlâmızın bize bir hediyesidir. Sağlığımız, gençliğimiz, malımız, mülkümüz ve sahip olduğumuz imkânlarımız bize emanet olarak verilmiştir. Bunlardan hesaba çekileceğiz. Dünya hayatında sahip olduklarımız, bize ölümü ve sonraki hayatı unutturmamalıdır. Nereye gitsek, neyin arkasında saklansak, nelerle oyalansak, sonuç değişmeyecektir. Dünya hayatında her yol ölüme çıkar. Mâdem ki, ölüm hepimiz için bir gerçek, o hâlde hesabımızı ona göre yapmalıyız. Bu konu ile ilgili Rabbimiz Haşr suresinin 18. âyet-i kerîmesinde şöyle buyuruyor: ***"Ey iman edenler! Allah'a karşı gelmekten sakının ve herkes, yarın için önceden ne göndermiş olduğuna baksın. Allah'a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan haberdârdır."***

Hutbemi Kehf suresinin son ayetinin meâlini okuyarak bitiriyorum: ***"...Kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa yararlı bir iş yapsın ve Rabbine ibadette kimseyi ortak koşmasın."*** (el-Kehf, 18/110)

СМЪРТТА И ЖИВОТЪТ

تَبَارَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ
وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ
الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ
لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا
وَهُوَ الْعَزِيزُ الْغَفُورُ
وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ: أَكْثِرُوا ذِكْرَ هَادِمِ اللَّذَّاتِ

Уважаеми братя!

Всевишния Аллах повелява: ***„Благословен е Онзи, в Чиято Ръка е властта. Той за всяко нещо има сила. Той е, Който сътвори смъртта и живота, за да ви изпита кой от вас е по-добър в делата. Той е Всемогъщия, Опрощаващия.“*** (ел-Мулк, 67: 1-2)

А Пейгамбера (с.а.с.) в един хадис е казал: *„Припомняйте си за смъртта, унищожаваща всяка сладост…“* (Тирмизи)

Скъпи братя!

Всеки човек се ражда, расте и накрая се среща с истината, наречена смърт. Към тази безспорна истина протича и животът на всеки един от нас. След като за кратко гостуваме на този свят, всеки ще поеме своя път за отвъдното. Една от отличителните черти на живота, който живеем, е, че той е ограничен. Всяко живо същество има определен живот и когато му дойде времето, без закъснение, ще вкуси горчивината на смъртта. Животът, който сме живели, след като сме се родили на този свят, след нашата смърт ще премине в други измерения. Защото по принцип смъртта не е изчезване, а ново начало на вечен живот, където ще ни бъде връчена отплатата за всичко добро и зло, що сме сторили на този свят. Акцентирайки върху това, в Свещения Коран Всевишния Аллах повелява: ***„Кажи: „Смъртта, от която бягате, непременно ще ви срещне. После ще бъдете върнати при Знаещия и неведомото, и явното, и Той ще ви извести какво сте вършили“*** (ел-Джумуа, 62: 8). Защото хората не са създадени да останат вечно на този свят, а са тук, за да бъдат изпитани. И този живот, и отвъдният са дарение от Аллах, но за разлика от живота на този свят, отвъдният е вечен. Със смъртта изпитанието на този свят завършва и се преминава към истинския, вечен живот. Аллах Теаля, повелявайки: ***„Земният живот е само игра и забава. А отвъдният дом е най-доброто за богобоязливите. Нима не проумявате?“*** (ел-Енам, 6: 32), ни насърчава да се стараем към спечелването на отвъдния, истинския и вечен живот.

Уважаеми мюсюлмани!

Всеки изминал ден ни доближава до нашата смърт. Животът, който живеем, е един армаган от нашия Велик Господар. Нашето здраве, младост, богатство и всички средства, с които разполагаме, са ни поверени от Него и ние ще бъдем питани за всички тях. Затова средствата, с които разполагаме в този живот, не трябва да бъдат причина да забравяме смъртта и отвъдното. Всеки път на този свят води към смъртта. И щом като смъртта е безспорната истина за всеки един от нас, тогава всеки да си направи сметката според нея. Относно това в сура Хашр Всевшния Аллах е повелил: ***„О, вярващи, бойте се от Аллах! И всеки да види какво е приготвил за Утре! И бойте се от Аллах! Сведущ е Аллах за вашите дела“*** (ел-Хашр, 59: 18).

Завършвам хутбето си с превода на последния айет от сура ел-Кехф, в който Аллах Тебараке ве Теаля повелява: ***„Кажи: „Аз съм само човек като вас и ми се разкрива само, че вашият Аллах е единственият Господар. И който копнее за срещата с Него, нека върши праведни дела и в служенето си на своя Господар никого да не съдружава!“*** (ел-Кехф, 18: 110).

MEVLİD-İ NEBÎ

وَإِذْ قَالَ عِيسَى ٱبْنُ مَرْيَمَ يَٰبَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ إِنِّى
رَسُولُ ٱللَّهِ إِلَيْكُم مُّصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَىَّ مِنَ
ٱلتَّوْرَىٰةِ وَمُبَشِّرًۢا بِرَسُولٍ يَأْتِى مِنۢ بَعْدِى
ٱسْمُهُۥٓ أَحْمَدُ ﷺ

Muhterem Müslümanlar!

Hazreti İbrahim ve İsmail (a.s.)'ın, ***"Ey Rabbimiz, onlara içlerinden senin âyetlerini kendilerine okuyacak, onlara kitap ve hikmeti öğretecek, onları temizleyecek bir Peygamber gönder. Çünkü üstün gelen, her şeyi yerli yerince yapan yalnız sensin"*** (el-Bakara, 2/129) duası ve Hz. İsa (a.s.)'ın ***"Ey İsrailoğulları, ben size Allah'ın elçisiyim, benden önce gelen Tevrat'ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek Ahmed adında bir Peygamberi de müjdeleyici olarak geldim"*** (es-Saf, 61/6) ifadeleri ile âlemlere rahmet, bereket ve mağfiret vesilesi olan Peygamber Efendimiz, 20 Nisan 571 tarihine rastlayan Rabîu'l-evvel ayının 12. pazartesi gecesi dünyamızı şereflendirmiştir. Bziler, asırlardır sevgili Peygamberimize derin bir muhabbet duyarak onun azîz hatırasını yâd etmek için doğduğu geceyi "Mevlid Kandili" olarak kutlamaktayız.

Muhterem Müminler!

İslâmiyetin kısa zamanda ve hızla yayılmış olması, şüphe yok ki, onu tebliğ eden Peygamberin yüksek ahlâkı ile ilgilidir. İnsanlar, onun dürüstlüğüne ve güvenilir olduğuna inanmasalardı, aslâ onun etrafında toplanmazlardı. Bu konuyu Hazreti Cafer, himayesine sığındıkları Habeşistan hükümdarının huzurunda şöyle dile getirmiştir: "Ey kral, biz cahilce yaşayan bir kavimdik. Putlara ibadet eder, ölü hayvan eti yerdik. Çirkin işler yapardık. Akrabalarımızla ilgilenmezdik. Güçlülerimiz zayıflarımızın malını yerdi. Biz bu hâldeyken Allah Teâlâ bize bir rasûl gönderdi. O bizdendir. Onun soyunu biliriz. Doğru söylediğine, dürüst, güvenilir ve iffetli olduğuna hepimiz şahidiz. O bizi Allah'a, Onun birliğine davet ediyor. Atalarımızın Allah'tan başka tapındıkları taş parçalarına ibadet etmekten bizi men ediyor. Sadaka vermek ve oruç tutmak suretiyle bizi Allah'a ibadete yönlendiriyor. Bize doğru söylemeyi, emâneti korumayı, komşu hakkına riâyet etmeyi, haramdan uzak durmayı, kan dökmemeyi, yalan şahitlikte bulunmamayı, yetim malı yememeyi, namuslu kadınlara iftira etmemeyi emrediyor. Biz de onu tasdik ettik." (İbn İshak)

Muhterem Cemaat!

Peygamberimiz anılırken akla ilk gelen, onun Kur'ân-ı Kerîm'de de övülmüş olan yüksek ahlâkıdır. Peygamber Efendimiz (s.a.s.), ahlâka büyük önem vermiş ve dinin ne olduğunu soranlara, güzel ahlâktan ibaret olduğunu söylemiştir. Hattâ ahlâkı güzel olmayanın; konuştuğu zaman yalan söyleyenin, söz verdiği zaman sözünde durmayanın, emânete hıyânet edenin - diğer dini vecîbelerini yerine getirmiş olsa bile - olgun mümin olamayacağını ifade etmiştir.

Muhterem Müminler!

"Ben güzel ahlâkı tamamlamak için gönderildim" (Buhârî) buyuran sevgili Peygamberimizin „Mevlid gecesi" Nisan yağmurlarının toprağı bereketlendirdiği gibi hepimizin gönüllerini merhamet, huzûr, sükûn ve saâdetle doldursun.

МЕВЛИД-И НЕБИ

وَإِذْ قَالَ عِيسَى ٱبْنُ مَرْيَمَ يَٰبَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ إِنِّى
رَسُولُ ٱللَّهِ إِلَيْكُم مُّصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَىَّ مِنَ
ٱلتَّوْرَىٰةِ وَمُبَشِّرًۢا بِرَسُولٍ يَأْتِى مِنۢ بَعْدِى
ٱسْمُهُۥٓ أَحْمَدُ ﷺ

Уважаеми мюсюлмани!

Мухаммед (с.а.с.) е Аллахов пратеник, който е изпратен за милост, прошка и благодат на световете. За него Ибрахим и Исмаил (а.с.) са отправили дуата: ***„Господарю наш, проводи им пратеник измежду тях, да им чете Твоите знамения, да ги учи на Писанието и на мъдростта, и да ги пречиства! Ти си Всемогъщия, Всемъдрия“*** (ел-Бакара, 2: 129), а Иса е предупредил своя народ: „***О, синове на Исраил, аз съм пратеник на Аллах при вас, да потвърдя Тората отпреди мен и да благовестя за пратеник, който ще дойде след мен. Името му е Ахмед“*** (ес-Саф, 61: 6). Той е роден в понеделник вечерта на 12 раби-улеввел, която дата съвпада с 20 април 571 година. Нашите деди векове наред поради любовта, която изпитвали към този последен Пейгамбер, и за да си припомнят неговата славна история, отбелязвали тази вечер и я наричали „Мевлид геджеси“ или „Мевлид кандили“.

Уважаеми вярващи!

Фактът, че ислямската религия се е разпространила на толкова голяма територия, за толкова кратко време, без съмнение се дължи на високата нравственост на Пейгамбера (с.а.с.), който е призовавал към нея. Ако хората не вярваха в неговата честност и доверие, никога нямаше да се съберат около него. Това се вижда и от словата на Джафер ибн Ебу Талиб, които той отправил към краля на Етиопия, когато се преселили там: „О, кралю! Ние бяхме хора, живеещи в невежество. Прекланяхме се пред идолите и ядяхме месо от мърша. Вършехме много лоши дела. Не се интересувахме от положението на нашите близки и роднини и ядяхме имането на по-слабите от нас. Лутайки се в това положение, Аллах ни изпрати Пейгамбер, един измежду нас. Ние познаваме неговото потекло. Знаем, че той винаги е правдив. Свидетели сме, че е честен, достоверен и целомъдър. Приканва ни към Аллах и Неговото единство. Възбранява ни да се прекланяме на божествата от камъни, на които нашите деди векове наред се молят. Насърчава ни да служим на Аллах, като раздаваме милостиня – садака, и спазваме оруч. Заповядва ни да казваме само истината; да опазваме повереното; да спазваме правата на съседите; да страним от възбраненото – харам; да не проливаме невинна кръв; да не лъжесвидетелстваме; да не ядем от имането на сираците и да не набеждаваме целомъдрените жени. Ние му повярвахме и го последвахме…“ (Ибн Исхак).

Скъпи братя!

Когато се говори за Расулюллах (с.а.с.), това, което най-напред ни идва на ума, е неговият висш нрав, който е похвален в Свещения Коран. Самият той обръщал голямо внимание на добрите нрави и когато бил попитан за същността на религията, той отвърнал, че същността ѝ са добрите нрави. Освен това добавил, че този, който няма добър нрав; този, който лъже, когато говори; този, който не изпълнява обещанията си, и този, който изневерява на повереното му – дори и да изпълнява всички останали задължения на религията, той пак няма да бъде истински вярващ.

Скъпи вярващи!

Надявам се вечерта, в която се е родил този велик Пратеник, който е казал: *„Аз съм изпратен, за да довърша добрия нрав“*, да изпълни сърцата ви с милост, милосърдие, спокойствие и щастие така, както пролетните дъждове напояват благородните земи…

AİLE TERBİYESİ

وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ أَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا قُرَّةَ أَعْيُنٍ وَاجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا

Aziz Müslümanlar!

Bir aile, en küçük hâliyle, eşler ve çocuklardan oluşmaktadır. Nine, dede, amca, dayı, hala ve teyze ile yeğenler de büyük aileyi gösterir.

Hazreti Âdem ile Hazreti Havva'dan başlayarak günümüze kadar insanlar hep aile kurarak çoğalmışlardır. Kıyamete kadar da bu böyle devam edecektir. Çünkü aile, toplumun temel taşıdır. Bu temel olmazsa toplumsal hayat çöker. Onun içindir ki, eşlerimiz ve çocuklarımızla hep birlikte saadet içerisinde bir hayat sürmenin yollarını aramamız gerekmektedir.

Muhterem Kardeşlerim!

Yüce Rabbimiz, Kur'ân-ı Kerîm'de Müslümanların vasıflarını sıralarken, ***"Onlar, 'Ey Rabbimiz! Eşlerimizi ve çocuklarımızı bize göz aydınlığı kıl ve bizi Allah'a karşı gelmekten sakınanlara önder eyle.' diyenlerdir."*** (Furkân, 25/74) buyurmaktadır. Bu âyet-i kerîme sadece duayı değil, aynı zamanda eylemi, hareketi de gerekli kılmaktadır. Yani eşler ve çocuklar ailede birbirlerinin gözlerini aydınlatacak, kalplerini, gönüllerini serinletip genişletecek bir karaktere sahip olmalıdırlar.

Yüce Rabbimiz, bir başka âyet-i kerîmede eşlerden birbirlerine huzûr kaynağı olmalarını ve aralarında sevginin, merhametin hüküm sürmesini istemektedir. ***"Kendileri ile huzûr bulasınız diye sizin için türünüzden eşler yaratması ve aranızda bir sevgi ve merhamet var etmesi de Onun varlığının ve kudretinin delillerindendir. Şüphesiz bunda düşünen bir toplum için elbette ibretler vardır."*** (er-Rûm, 30/21)

Muhterem Cemaat!

Öyleyse, bir Müslüman, evinde huzûrun, sevginin ve merhametin kaynağı olacaktır. Eşi de öyle olacak, çocukları da öyle olacaktır. Bu tek taraflı değildir. Ana, baba bir araya geldiğinde çocuklar huzur bulacak, çocuklar ana babalarıyla beraber olduklarında merhameti hissedeceklerdir.

Ana, babayı kollayacak, baba da anayı. Biri diğerine üstünlük taslamayacak, çocuklarını da aynı ahlâk üzere yetiştirecek, çocuklarına örnek olacaklardır. Çünkü, ***"Onlar sizin örtünüz, siz de onların örtülerisiniz."*** (el-Bakara, 2/187) buyuran Yüce Rabbimiz, sevgide, merhamette, huzûrda, korumada hem anayı, hem de babayı aynı derecede görevli kılmıştır.

Muhterem Müslümanlar!

Çocuklarımız sevgiyi bizden, yani anasından, babasından, teyzesinden, amcasından ya da komşu büyüğünden öğrenecektir. "Evlâdım, iyi bir insan ol!" demekle o çocuk iyi bir çocuk olmaz. Demek ki çocuklara karşı ailece olduğu kadar, bütün bir toplum olarak da örnek olma görevimiz vardır.

Her şeyden önce, ailemizin, çocuklarımızın rızkını helal yollardan arayacağız, onların ahlakının İslâm ahlâkı olmasını temin edeceğiz. Onların dinî bilgi ve terbiye ile büyümesi, dinî inanç ve değerleri öğrenmesi, sosyal davranışları kazanması, bizim boynumuzun borcudur. Onların eksik ve hatalarını korkutucu, ürkütücü, emredici ve dinimizden soğutucu şekilde değil, özendirici bir yolla gidermeliyiz.

Rabbim hepimizi bu bilinçle hareket eden kullarından eylesin!

СЕМЕЙНОТО ВЪЗПИТАНИЕ

وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ أَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا قُرَّةَ أَعْيُنٍ وَاجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا

Скъпи братя!

Едно семейство, в най-малкия му вид, се състои от майка, баща и деца. А когато към това семейство се прибавят дядо, баба, чичо, вуйчо, леля и братовчеди, това семейство вече е голямо.

От Хазрети Адем и Хавва до наши дни хората са се размножавали, като са създавали семейства. Това ще продължи така до сетния час. Защото семейството е основният камък на обществото и ако този камък не съществува, обществото ще рухне. Ето защо ние сме длъжни да търсим начини и пътища, чрез които заедно с нашите жени и деца да живеем един праведен и щастлив живот.

Уважаеми братя!

Всевишния Аллах в Свещения Коран, споменавайки качествата на мюсюлманите, повелява: ***„...и тези, които казват: „Господарю наш, дари ни със съпруги и потомци – радост за очите ни! И ни стори водители на богобоязливите!“*** (ел-Фуркан, 25: 74). Този айет не ни учи единствено как да правим дуа, а в същото време и как трябва да действаме. Тоест жените и децата ни трябва да имат такова добро възпитание и характер, с които да бъдат радост за очите и сърцата ни.

В друг айет Аллах Теаля изисква от съпрузите да бъдат извор на смирение един за друг и между тях да царува вечна милост и любов: ***„И от Неговите знамения е, че сътвори за вас съпруги от самите вас, за да намерите спокойствие при тях, и стори помежду ви любов и милост. В това има знамения за хора мислещи“*** (ер-Рум, 30: 21).

Мухтерем джемаат!

Без съмнение домът на мюсюлманина трябва да бъде извор на спокойствие, любов и състрадание, за да бъде и семейството му възпитано по този начин. В случай че майката и бащата са заедно, децата ще бъдат щастливи, а когато са щастливи, ще бъдат състрадателни.

В едно семейство майката трябва да уважава бащата и бащата – нея. Те никога не бива да демонстрират превъзходство един над друг, защото децата ги вземат за пример и ще израснат със същите нрави като тях. Всевишния Аллах, повелявайки: ***„Те са одеяние за вас и вие сте одеяние за тях“*** (ел-Бакара, 2: 187), е задължил както майката, така и бащата да съхраняват любовта, състраданието и спокойствието в семейството.

Скъпи мюсюлмани!

Нашите деца ще се научат на любов и уважение от нас, тоест от своите родители, леля, чичо и възрастните им комшии. Думите „Дете мое, бъди добър човек...“ няма да сторят нашите деца по-добри. Като възрастни ние сме длъжни да бъдем пример за тях, и то не само в семейството, а в цялото общество.

Преди всичко трябва да потърсим пътища, чрез които да предоставим препитанието на семейството си по позволен – хелял начин, и да ги възпитаме с нравите на исляма. Задължение за нас е също да ги научим на религиозните убеждения, нрави, науки и ценности и да им помогнем да усвоят основните социални поведения. Когато правим всичко това, не бива да им заповядваме и да ги заплашваме за това, че допускат грешки, и така да ги отдалечаваме от религията, а трябва да използваме окуражаващи начини на възпитание.

Моля се на Всевишния Аллах да ни стори от рабите, които действат по най-правилния начин.